

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **P. M.**, zastoupeného JUDr. Kamilem Podroužkem, advokátem, se sídlem Fráni Šrámka 1139, Hradec Králové, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 12. května 2011, č. j. 2935/11-1300-602331, a 2936/11-1300-602331, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. února 2015, č. j. 31 Af 74/2011 – 101,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II. Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobce v České republice obchodoval s ojetými automobily, které dovážel převážně z Německa a z Nizozemí. Finanční úřad v Dobrušce (dále též „správce daně“) při daňové kontrole zjistil, že žalobce nezahrnul do daňové evidence a neuvedl do daňových priznání k dani z přidané hodnoty základ daně a daň z intrakomunitárních dodávek zboží. Při dodání předmětného zboží namísto toho použil jako základ daně pouze přírážku sníženou o daň z této přírážky podle § 90 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané

hodnoty, v rozhodném znění, aniž by podle správce daně prokázal, že pro to byly splněny podmínky a že se jedná o obchod se zbožím ve zvláštním režimu. Na základě výsledku daňové kontroly vydal správce daně dodatečné platební výměry za zdaňovací období 1. až 4. čtvrtletí roku 2007 a měsíců února až prosince roku 2008, jimiž žalobci dodatečně vyměřil daň z přidané hodnoty a stanovil povinnost uhradit penále. Žalobce proti dodatečným platebním výměrům brojil odvoláními, která však Finančního ředitelství v Hradci Králové (právní předchůdce žalovaného) zamítlo.

[2] Obě rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové žalobce napadl žalobami podanými ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Krajský soud řízení o obou žalobách spojil ke společnému projednání. K žalobní námitce nedostatku místní příslušnosti správce daně soud uvedl, že rozhodnutím o delegaci přešla místní příslušnost na Finanční úřad v Dobrušce. Novou změnou bydliště žalobce po rozhodnutí o delegaci nebylo oprávnění Finančního úřadu v Dobrušce ve věci jednat dotčeno. Co se týče žalobcem namítané podjatosti pracovníků správce daně, krajský soud konstatoval, že po vznesení námítky podjatosti žalobcem daní zaměstnanci již v řízení nečinili žádné úkony adresované žalobci. Veškeré úkony spojené s žalobcovými námitkami podjatosti probíhaly v režimu zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, a skončily do 1. ledna 2011. Krajský soud proto neshledal námitky poukazující na chybné použití zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, důvodnými. Krajský soud dále pojednal o rozložení důkazního břemene v daňovém řízení a naznal, že správce daně prokázal existenci vážných a důvodných pochyb o souladu formálních dokladů předložených žalobcem se skutečností. Žalobce ovšem důkazní břemeno ohledně vyvrácení daných pochybností neunesl. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobcově námitce, podle níž správce daně v důkazním řízení použil listiny, aniž by pořídil jejich úředně ověřené překlady. Soud konstatoval, že tyto listiny správce daně získal prostřednictvím výměny informací mezi členskými státy EU a že tvrzení napadající pravost a původ daných dokladů jsou nepodložená a patrně účelová. Na základě zmíněných důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu žalobce (nyní stěžovatel) brojil včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel předně namítl, že dodatečné platební výměry vydal místně nepřislušný správce daně, přičemž krajskému soudu vytkl nesprávné právní posouzení této otázky a také, že se nezabýval samotnou podstatou aktu delegace místní příslušnosti. Odejme-li správní orgán působnost podřízenému orgánu a přikáže věc jinému, je takové rozhodnutí ovlivněno konkrétními skutkovými okolnostmi. Pokud po vydání rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti dojde ke změně takových okolností, pak podle stěžovatele zcela nepochybně rozhodnutí o delegaci pozbývá svých účinků. Jestliže tedy rozhodoval správní orgán, jehož příslušnost byla dána rozhodnutím ústředního správního orgánu, jež je založeno na skutečnostech, které již neodpovídají realitě, jedná se údajně o stav rozporný se zákonem. Stěžovatel krajskému soudu dále vytkl, že tuto otázku nezhodnotil samostatně a převzal závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. srpna 2014 č. j. 5 Af 29/2010 - 59.

pokračování

[5] Za nezákonný a nedostatečný stěžovatel označil též způsob, jakým se krajský soud vypořádal s námitkou týkající se podjatosti oprávněných úředních osob správce daně. Soud se spokojil pouze s tím, že stěžovatel nepodal správní žalobu směřující přímo proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu o námitce podjatosti, což je však podle stěžovatele nedostatečné.

[6] Stěžovatel dále konstatoval, že správce daně postupoval v rozporu s § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků. Stěžovatel podle svých slov splnil veškeré povinnosti, které mu ukládaly daňové předpisy. Správce daně naopak svou povinnost porušil, jelikož se mu nepodařilo vyvrátit stěžovatelovo tvrzení. Správce daně navíc vyšel z neautorizovaných překladů cizojazyčných listin a z výstupů z elektronického systému výměny informací mezi státy EU. Stěžovatel uvedl, že se jedná o důkazy, na jejichž základě správce daně doměřil předmětnou daň, a proto listiny musí být nepochybně označeny a autorizovány. Krajský soud vzal skutečnosti uvedené v těchto listinách za prokázané, ačkoliv se nejedná o veřejné listiny, původ listin nebyl v soudním řízení prokázán a byl ze strany stěžovatele výslovně zpochybněn.

[7] Rozsudek krajského soudu je podle stěžovatele nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů a dále proto, že krajský soud dostatečně nezhodnotil závěry, k nimž dospěl Krajský soud v Hradci Králové v řízení vedeném pod sp. zn. 10 T 137/2013. Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný, na něhož od 1. ledna 2013 přešla působnost Finančního ředitelství v Hradci Králové, konstatoval, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Uvedl, že rozhodnutím o delegaci přešla místní příslušnost ke správě vymezených daní na Finanční úřad v Dobrušce. Se změnou skutkových okolností zákon o správě daní a poplatků žádné důsledky nespojuje. I co se týče odkazu na rozsudek Městského soudu v Praze o otázce místní příslušnosti správce daně, krajský soud podle žalovaného postupoval zcela v intencích § 52 odst. 2 s. ř. s. Také otázkou podjatosti se ve vztahu k příslušné žalobní námitce soud zabýval dostatečně. Žalovaný dále vyjádřil přesvědčení, že správce daně zjistil skutečnosti, jimiž dostatečně prokázal, že o souladu formálních dokladů se skutečností existují vážné a důvodné pochyby. Konečně žalovaný upozornil, že výsledek trestního řízení a v odůvodnění okrajově zmíněné rozhodnutí ve věci sp. zn. 10 T 137/2013 nejsou pro posouzení zákonnosti rozhodnutí správce daně relevantní. Ze všech těchto důvodů žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost stěžovatele zamítl jako nedůvodnou a aby mu přiznal v intencích nálezu Ústavního soudu ze dne 7. října 2014 sp. zn. Pl. ÚS 39/13 náhradu nákladů řízení ve výši 300 Kč jako náhradu výdajů za jeden úkon právní služby podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti se opírají o § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Kromě námítky nedostatku důvodů v otázce podjatosti, která bude vypořádána dále, formuloval tuto námitku pouze obecně. Nejvyšší správní soud proto taktéž v obecné rovině zhodnotil napadený rozsudek a dospěl k závěru, že přezkoumatelný je. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu lze za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, rozhodnutí, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. prosince 2003 č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů jsou pak zejména taková rozhodnutí, u nichž z odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. července 2004 č. j. 4 As 5/2003 - 52). Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. října 2009 č. j. 7 Afs 107/2009-166). Žádnou takovou vadu napadený rozsudek nevykazuje. Odůvodnění přezkoumávaného rozsudku je zcela srozumitelné a současně jsou z něj jasné seznatelné úvahy, jimiž se soud řídil, a obsahuje vypořádání žalobních námitek.

[12] Také námitka týkající se nedostatečného vypořádání se krajského soudu s otázkou podjatosti pracovníků Finančního úřadu v Dobrušce je nedůvodná. Krajský soud v napadeném rozsudku věnoval daným otázkám více než stranu odůvodnění, přičemž se na tomto prostoru vypořádal s veškerými žalobními námitkami. Stěžovatelovo tvrzení, že se krajský soud spokojil pouze s tím, že stěžovatel nepodal správní žalobu směřující přímo proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu o námitce podjatosti, pak nemá oporu v textu rozsudku krajského soudu.

[13] Pokud jde o námitku nedostatku místní příslušnosti správce daně, Nejvyšší správní soud ze správních spisů zjistil, že Finanční úřad v Dobrušce byl místně příslušným správcem daně stěžovatele od počátku jeho podnikání, jelikož stěžovatel měl trvalé bydliště v oblasti jeho místní působnosti. V květnu 2009 se Finanční úřad v Dobrušce opakovaně telefonicky spojil se stěžovatelem ohledně sjednání termínu zahájení daňové kontroly. Stěžovatel správci daně telefonicky sdělil, že bude na zahraniční cestě a že daňová kontrola může být zahájena 26. května 2009 a že se v 12:30 dostaví na Finanční úřad v Dobrušce. Stěžovatel se však ve sjednaném termínu nedostavil. K telefonickému dotazu uvedl, že se k zahájení daňové kontroly nedostaví, neboť již není dána místní příslušnost Finančního úřadu v Dobrušce. Správce daně si danou informaci ověřil a zjistil, že od 25. května 2009 měl stěžovatel trvalý pobyt na adrese P. 276/334, P. 6. Jelikož Finančnímu úřadu v Dobrušce bylo známo, že stěžovatel své podnikatelské aktivity nadále provozuje v oblasti jeho místní působnosti, podal podnět k delegaci místní příslušnosti. Rozhodnutím č. j.

pokračování

43/2363/2010 - 431 ze dne 27. dubna 2010 Ministerstvo financí s účinností od 21. června 2010 delegovalo místní příslušnost ke správě všech daní vyjma majetkových z Finančního úřadu pro Prahu 6 na Finanční úřad v Dobrušce. Dne 15. září 2010 Finanční úřad v Dobrušce obdržel změnový list, podle něhož 1. září došlo k další změně bydliště stěžovatele, tentokrát na adresu O. 1338/4, P. 4. S ohledem na to Finanční úřad v Dobrušce stěžovateli oznámil, že platnost osvědčení o registraci se omezuje do 20. prosince 2010 a poté bude stěžovatel přeregistrován na Finanční úřad pro Prahu 4.

[14] Stěžovatel z (druhé) změny bydliště dovozuje, že rozhodnutí Ministerstva financí o delegaci místní příslušnosti na Finanční úřad v Dobrušce pozbylo bez dalšího svých účinků, a proto jsou veškerá následná rozhodnutí správce daně nezákonná. Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil. Ministerstvo financí výše zmíněným rozhodnutím delegovalo místní příslušnost ke správě všech daní s výjimkou daně z nemovitostí, dědické, darovací a z převodu nemovitostí na Finanční úřad v Dobrušce, přičemž zdůraznilo, že stěžovatel provozuje i po změně bydliště své podnikatelské aktivity převážně v působnosti Finančního úřadu v Dobrušce a že na adrese trvalého bydliště v P. 6 si nepřebírá poštovní zásilky a nechává si je přeposílat do Dobrušky. Stěžovatel se mylně domnívá, že se v důsledku jeho v pořadí druhé změny bydliště stal Finanční úřad v Dobrušce místně nepřislušným. Podle § 4 odst. 12 zákona o správě daní a poplatků sice platilo, že dojde-li u daňového subjektu ke změně místní příslušnosti, dosud příslušný správce daně vykoná jen neodkladné úkony a postoupí spisový materiál daňového subjektu správci daně, na kterého nově přešla místní příslušnost. Pouhá faktická změna bydliště však představuje toliko změnu podmínek pro určení místní příslušnosti. K samotné změně místní příslušnosti dochází až vyznačeným dnem platnosti přeregistrace daňového subjektu, jak jasně plyne z § 33 odst. 16 zákona o správě daní a poplatků: *„Jestliže daňový subjekt změni sídlo nebo bydliště, popřípadě u něho dojde ke změně místní příslušnosti z jiného důvodu, oznámí tuto změnu svému dosavadnímu místně příslušnému správci daně, který vyznačí na osvědčení omezení doby jeho platnosti. Před skončením této doby je daňový subjekt povinen předložit toto osvědčení správci daně v místě svého nového sídla nebo bydliště, který mu vydá nové osvědčení o registraci s vyznačením dne platnosti přeregistrace. Tímto dnem přechází místní příslušnost na správce daně v místě nového sídla nebo bydliště daňového subjektu. Touto přeregistrací zůstává původní den účinnosti registrace k jednotlivým daním zachován.“* V nyní projednávané věci Finanční úřad v Dobrušce poté, co obdržel změnový list včetně informace o změně bydliště stěžovatele, rozhodnutím č. j. 29562/10/254970607774 stěžovateli oznámil, že platnost osvědčení o registraci se omezuje do 20. prosince 2010 a že ode dne následujícího bude přeregistrován k Finančnímu úřadu pro Prahu 4. Finanční úřad v Dobrušce však vydal předmětné platební výměry ještě před skončením dané lhůty dne 26. listopadu 2010, tj. v době, kdy jeho místní příslušnost trvala, a jeho rozhodnutí jsou proto v tomto ohledu zcela zákonná.

[15] Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že otázky delegace místní příslušnosti nezhodnotil samostatně, nýbrž pouze převzal závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 6. srpna 2014 č. j. 5 Af 29/2010-59, kterým městský soud zamítl stěžovatelovu žalobu proti zmíněnému rozhodnutí Ministerstva financí o delegaci místní příslušnosti na Finanční úřad v Dobrušce. Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil. Městský soud pravomocně rozhodl o tom, že rozhodnutí Ministerstva financí o delegaci bylo v souladu se zákonem. Krajský soud k němu tedy zcela logicky a v souladu s § 52 odst. 2 s. ř. s. přihlédl a následně se věnoval vypořádání

stěžovatelovy námitky spočívající v neúčinnosti rozhodnutí o delegaci v důsledku druhé změny bydliště, o níž je pojednáno v předchozím odstavci.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvedl, že splnil veškeré své povinnosti, zatímco správci daně se nepodařilo vyvrátit stěžovatelova tvrzení ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků. Problematikou rozložení důkazního břemene v daňovém řízení se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti již mnohokrát zabýval, např. v rozsudcích ze dne 30. ledna 2008 č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. dubna 2007 č. j. 8 Afs 165/2005 - 67 nebo ze dne 30. října 2013 č. j. 8 Afs 75/2012 - 46; srov. také usnesení Ústavního soudu ze dne 29. září 2004 sp. zn. III. ÚS 365/04 nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 24. dubna 1996 sp. zn. Pl. ÚS 38/95, č. 130/1996 Sb., N 33/5 SbNU 271, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>. Postačí proto shrnout, že v daňovém řízení platí zásada, že je to daňový subjekt, kdo nese břemeno tvrzení ve vztahu ke své daňové povinnosti a břemeno důkazní ve vztahu k těmto tvrzením (§ 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků). Přestože daňový subjekt předloží formálně bezvadné doklady, správci daně mohou vzniknout pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví nebo jiné evidence. Správce daně je v takovém případě povinen prokázat existenci vážných a důvodných pochyb o souladu předložených záznamů se skutečností (§ 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků]. Není však povinen postavit najisto, že předložené údaje jsou v účetnictví či jiné evidenci daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností. Pokud správce daně důvodně zpochybní předložené účetní nebo daňové doklady, tedy unese své důkazní břemeno podle § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků, je na daňovém subjektu, aby pochybnosti správce daně vyvrátil a prokázal pravdivost svých tvrzení dalšími důkazy.

[17] Co se týče nyní projednávaného případu, správce daně ve spisu shromáždil informace o stěžovatelových dodavatelích na základě žádostí o informace od správců daně ostatních členských států EU v režimu čl. 5 a 19 nařízení Rady (ES) č. 1798/2003, o správní spolupráci v oblasti daně z přidané hodnoty (dále jen „nařízení“). Z těchto dokumentů vyplývá, že příslušné dodávky zboží probíhaly v režimu intrakomunitárního plnění osvobozeného od daně z přidané hodnoty, nikoliv ve zvláštním režimu ve smyslu § 90 odst. 2 písm. c) zákona o dani z přidané hodnoty, v němž je základem daně toliko přírážka snížená o daň z přírážky (§ 90 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty), jak tvrdil stěžovatel. Danými dokumenty správce daně zásadním způsobem zpochybnil věrohodnost daňových tvrzení stěžovatele, a unesl tak svou část důkazního břemene podle § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků. Stěžovatel oproti tomu své důkazní břemeno ohledně vyvrácení pochybností správce daně neunesl.

[18] Současně Nejvyšší správní soud nemůže stěžovateli přisvědčit ani co do jeho tvrzení, že zmíněné listiny od správců daně jiných členských států jsou neznámého původu, nejsou označeny a jedná se o neautorizované překlady. Jak již bylo řečeno výše, jedná se o informace získané na základě žádosti o sdělení informace podle čl. 5 nařízení. Nejedná se tedy o listiny neurčitěho původu, nýbrž o informace získané v souladu s ustanoveními nařízení, a tudíž jde o plně použitelné důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. srpna 2014 č. j. 6 Afs 117/2014 - 49, bod 27). Pokud měl stěžovatel nějaké pochybnosti o autentičnosti listin či správnosti překladu, měl je namítnout. Jelikož tak neučinil, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než tuto námitku shledat nedůvodnou.

pokračování

[19] Stěžovatel též brojil proti skutečnosti, že krajský soud nehodnotil dostatečně závěry, ke kterým dospěl Krajský soud v Hradci Králové v řízení vedeném pod sp. zn. 10 T 137/2013, a to mimo jiné částku, pro kterou bylo trestní stíhání vedeno a jež je ve zjevném nepoměru k částce uložené daňovému subjektu k úhradě v rámci daňové exekuce. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že uvedeným rozsudkem byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání trestného činu krácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 3 písm. c) zákona č. 140/1961, v rozhodném znění, kterého se dopustil tím, že v letech 2007 a 2008 dovážel ojetá motorová vozidla do České republiky, kde je následně prodával svým zákazníkům se záměrem směřujícím k neoprávněnému snížení daňové povinnosti u daně z přidané hodnoty. Tím podle soudu neoprávněně zkrátil daň z přidané hodnoty o částku 3 908 592 Kč. Krajský soud daný trestní rozsudek zmínil toliko nad rámec nutného odůvodnění. Navíc s ohledem na rozdílný předmět trestního a daňového řízení, resp. soudního řízení o přezkumu správního rozhodnutí, a zcela odlišné rozložení důkazního břemene není vůbec jasné, proč a jak by se měl krajský soud oním rozsudkem blíže zabývat, jak požaduje stěžovatel.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil podanou kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

[21] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Nejvyšší správní soud nevyhověl žádosti žalovaného o přiznání paušální náhrady hotových výdajů za jeden úkon právní služby analogicky podle advokátního tarifu. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 7. října 2014 sp. zn. Pl. ÚS 39/13 vyplývá, že paušální náhradu lze přiznat i účastníkovi nezastoupenému advokátem pouze v situacích, kdy by náhrada byla přiznána zastoupenému účastníkovi (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. února 2015 č. j. 4 Afs 13/2015-33 či rozsudek ze dne 7. ledna 2015 č. j. 1 Afs 225/2014 - 31). Taková situace nyní ovšem nenastala. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu totiž v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, v zásadě není zastoupení důvodně vynaloženým nákladem. Hájit v soudním řízení vlastní rozhodnutí představuje běžnou součást agendy správního orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2007 č. j. 6 As 40/2006 - 87, č. 1260/2007 Sb. NSS). Žalovanému by tedy nemohla být přiznána paušální náhrada hotových výdajů, ani pokud by byl zastoupen advokátem, tudíž mu tuto náhrada nelze přiznat ani v tomto případě, kdy zastoupen není (viz též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Afs 11/2014 - 47 ze dne 31. března 2015). Tento závěr by ostatně žalovanému měl být znám již z řady řízení před Nejvyšším správním soudem, jichž byl účasten.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu